

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 34T/3/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118010104
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Martin Floriš, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2020:2118010104.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava samosudcom JUDr. Mgr. Martinom Florišom, PhD. na hlavnom pojednávaní v Trnave, dňa 24. februára 2020, takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný:

X. Z., nar.: XX.XX.XXXX v I.
trvalé bydlisko: J. W. XX, I.

sa uznáva za vinného, že

obžalovaný si v období od 25.09.2015 do 19.02.2017, v Trnave a ani na inom mieste na území Slovenskej republiky, riadne neplnil vyživovaciu povinnosť na mal. dcéru Q. Z. nar. XX.XX.XXXX a na dcéru K. Z., nar. XX.XX.XXXX, študentku University of Mexico, ktorá mu vyplýva zo zákona o rodine a jej rozsah mu bol stanovený rozsudkom Okresného súdu Trnava, č.k. 8C/179/2008-59 zo dňa 21.05.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.05.2009 tak, že je povinný prispievať na výživu 'mal. Q. sumou 165,99 eur mesačne a na výživu K. sumou 232,36 eur mesačne, vždy do 30. v mesiaci vopred k rukám matky U. Z., trvale bytom I., Y. XX, obžalovaný hoci o svojej existencii vyživovacej povinnosti vedel, túto si stanovenej výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu neplnil, mesačne zasielal iba sumu 55,- eur spolu na obe deti, o deti sa žiadnym spôsobom nezaujímal, pričom obžalovaný v období od 25.9.2015 do 19.2.2017, kedy nastúpil do výkonu trestu odňatia slobody, pracoval a mal dostatok finančných prostriedkov na úhradu výživného v súdom stanovenej výške, čím mu za uvedené obdobie vznikol dlh na výživnom v celkovej sume 5.489.20 eur (ku dňu podania obžaloby), ktorý následne vzrástol na celkovú sumu 10.667,75 €,

pričom uvedený skutok spáchal napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 30T/17/2014-195 zo dňa 24.02.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.09.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu Trnava sp.zn. 6To/30/2015, odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní dva roky so zaradením od ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia,

teda

obžalovaný Jaroslav Hornáček

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a tohto činu sa dopustil, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený,

čím spáchal

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno c) Trestného zákona,

a za sa odsudzuje:

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, na trest odňatia slobody vo výmere slobody v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ō v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava podal na Okresný súd Trnava dňa 12.01.2018 pod sp. zn. 1Pv 218/17/2207-11 obžalobu na (aktuálne) obžalovaného X. Z., nar.: XX.XX.XXXX v I. na skutkovom základe, ktorý bol totožný so skutkovou vetou, uvedenou v tomto rozsudku na vyššom mieste po vyčíslení aktuálneho nedoplatku na výživnom, s ktorým obžalovaný súhlasil.

Súd po preskúmaní obžaloby nariadil vo veci termín hlavného pojednávania na deň 24.02.2020.

*** Prijatie vyhlásenia obžalovaného o vine ***

Následne súd postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Tr. por., pričom na položené otázky obžalovaný X. Z. odpovedal „áno“. Prokurátor na hlavnom pojednávaní navrhol prijať vyhlásenie obžalovaného o vine. Po takomto zistení súd vyhlásenie obžalovaného o uznaní viny zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, bez narušenia jeho skutkovej totožnosti, keď ho právne posúdil zhodne tak, ako bol posúdený v podanej obžalobe (tak, ako to vyplýva z výrokovvej časti tohto rozsudku), pretože boli naplnené všetky 4 zákonné formálne znaky tohto trestného činu, t.j. subjekt, subjektívna stránka, objekt i objektívna stránka, podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Tr. por. prijal, nakoľko na podklade výsledkov dokazovania vykonaného v prípravnom konaní nemal žiadne pochybnosti o vine obžalovaného s tým, že dokazovanie na hlavnom pojednávaní sa vykoná (vo väzbe k osobe obžalovaného, ktorý vinu uznal) k výrokom o treste a o náhrade škody. Súd v rámci procesu vyhlásenia o vine, zisťoval aj výšku nedoplatku no výživnom, ku dňu vyhlásenia, ako aj ku dňu prípadného ďalšieho termínu hlavného pojednávania, keďže obžalovaný žiadal čas na úhradu dlhu. V oboch prípadoch (dlžné výživného ku dňu 17.01.2020 aj 24.02.2020) bola výška nedoplatku priamo priznaná aj obžalovaným a potvrdená poškodenou (presnejšie „osobou, do ktorej rúk mal obžalovaný prispievať“ - pozn. súdu).

*** Výrok o treste ***

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní uviedol, že je mu to všetko veľmi ľúto a chce nahradiť dlh na výživnom, rovnako uviedol, že bol pracovne aktívny, čaká na úhradu faktúr, ktoré očakáva o niekoľko dní a z tohto dôvodu žiadal súd, aby odročil HP, čomu súd vyhovel a výslovne zistil, že úhradu faktúr očakáva pred konaním ďalšieho HP, pričom obžalovaný bude mať čas vykonať aspoň úhradu výživného. Súd taktiež obžalovaného poučil, že je v predmetnej veci je prípustné (ide o fakultatívny postup súdu, ktorý musí byť patrične odôvodnený) ďalšie odročenie hlavného pojednávania iba v prípade, ak príde aspoň k čiastočnej úhrade výživného, pričom odročenie (v danom prípade druhé v poradí na základe návrhu obžalovaného) by nespĺňalo zásadu ochranu práv osôb poškodených trestným činom, keďže by iba prišlo k predlžovaniu trestného konania bez jeho reálneho ukončenia a bez aspoň čiastočnej úhrady.

K uvedenému súd dodáva, že v kontexte predchádzajúcej žiadosti o odročenie termínu HP, súd neuveril tvrdeniu obžalovaného, že by opakované odročenie termínu HP znamenalo aspoň čiastočnú úhradu dlžného výživného v podstatnej časti. Tu súd prihliadol nielen na neúspešné odročenie HP, ale aj na trestnú minulosť obžalovaného, ktorý bol za prečin zanedbania povinnej výživy odsúdený už 3-krát.

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal výsluchu svedkyne - poškodenej U. Z., ktorá uviedol, že obžalovaný dlhodobo neplatí výživné a to vôbec. Jej staršia dcéra študuje v zahraničí a mladšia dcéra je žiačka ZŠ. Obžalovaný sa o dcéry nezaujíma, tieto s ním nekomunikujú. Ohľadom nákladov na ich výživu, staršia má značné náklady najmä na štúdium v zahraničí (aktuálne študuje vo Veľkej Británii a jej ročné školné je 12.000 britských libier, vzhľadom na štúdium staršia dcéra nie je schopná sa zatiaľ samostatne živiť); náklady na výživu mladšej dcéry možno označiť za štandardné. O uvedených skutočnostiach poškodená dodala aj listinné dôkazy.

Po prijatí vyhlásenia obžalovaného bolo na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie oboznámením týchto listinných dôkazov:

- hlásenie zmien z ÚVTOS,
- lustrácia v RT,
- lustrácia GP SR v2,
- lustrácia priestupkov,
- prílohy č.l. 248,
- potvrdenie o absolvovaní školskej dochádzky staršej dcéry,
- ostatný spisový materiál.

Zo odpisu RT bolo zistené, že obžalovaný bol doposiaľ 4-krát súdne trestaný, naposledy rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k.: 30T/17/2014-195 zo dňa 24.02.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.09.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu Trnava sp.zn. 6To/30/2015, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody na 2 roky so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia. Treba pripomenúť, že obžalovaný bol doposiaľ odsúdený 4 krát, z toho 3-krát pre prečin zanedbania povinnej výživy, z tohto dvakrát na nepodmienečný trest odňatia slobody, pričom v prvom prípade (celkovo tretie odsúdenie v RT) bol z výkonu trestu podmiennečne prepustený a následne sa osvedčil v skúšobnej dobe, resp. márnym uplynutím lehoty na rozhodnutie o jeho neosvedčení.

Pri rozhodovaní o výške uloženého trestu prihliadol súd najmä na existenciu tzv. špeciálnej recidívy na strane obžalovaného, ako aj na existenciu príjmov na jeho strane, napriek ktorým neuhrádzal výživné aspoň čiastočne, a to aj napriek tomu, že bol doposiaľ dvakrát vo výkone trestu za prečin zanedbania povinnej výživy. V prípade odsúdeného prichádzala do úvahy poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Trestného zákona (priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval). V prípade prirážajúcich okolností, súd považoval za preukázanú existenciu prirážajúcej okolnosti v zmysle § 37 m) Trest. zák. (bol už za trestný čin odsúdený, pričom na odsúdenia je potrebné prihliadať aj vzhľadom na ich periodicitu; v tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že súd opakovane neprihliada na odsúdenie, ktoré je dôvodom pre aplikáciu kvalifikovanej skutkovej podstaty, avšak aj napriek tejto skutočnosti je vzhľadom na ďalšie odsúdenia dôvodná aplikácia tejto prirážajúcej okolnosti). V zmysle § 38 ods. 2 Trestného zákona súd konštatoval rovnováhu poľahčujúcich a prirážajúcich okolností.

Výmera základnej trestnej sadzby pre obžalovaného bola v mesiacoch :

12 - 60 mesiacov (táto výmera bola preto výmerou aplikovateľnou pre osobu obžalovaného).

K samotnej výške trestu súd poznamenáva, že v 4. odsúdení evidovanom v RT bol odsúdenému uložený trest vo výmere 2 roky nepodmienečne. Tento trest nemal dostatočný výchovný vplyv vzhľadom na recidívu obžalovaného, pričom prechádzajúce odsúdenia znelo na 12 mesiacov nepodmienečne. Súd preto dôsledne zvažoval uloženie trestu vo vyššej výmere ako v predchádzajúcom trestnom konaní. V prípade vyhlásenia obžalovaného súd však spravidla ukladá trest v nižšej výmere, ako bez takéhoto vyhlásenia, pričom v zmysle aktuálnej judikatúry (najmä závery Stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. júna 2017 sp. zn. Tpj 55/2016) je daná možnosť znížiť spodnú hranicu trestnej sadzby v zmysle záverov vyššie citovaného stanoviska, pričom súd túto tendenciu interpretuje ako vhodnosť uloženia trestu obžalovaným, ktorý vyhlásia vinu v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Uvedený princíp súd aplikoval aj v prípade obžalovaného, ktorý vyhlásil vinu zo spáchaného skutku, pričom súd mu uložil trest v nižšej výmere ako by mu bol býval

uložil bez tohto vyhlásenia a teda uložený trest je vo výmere totožný ako v prípade predchádzajúceho odsúdenia, pričom bez vyhlásenia viny by podľa názoru súdu prichádzal do úvahy trest vo výmere blížiaci sa 3 rokom odňatia slobody „nepodmienečne“.

*** Výrok o náhrade škody ***

Nakoľko dlh na výživnom nespĺňa pojmové znaky škody, navyše tento nárok bol priznaný poškodenej rozhodnutím tunajšieho súdu a je exekučne vymáhaný, súd nemohol rozhodnúť o náhrade škody a na jej úhradu zaviazat' obžalovaného.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 (pätnástich) dní od jeho oznámenia, ktoré je potrebné podať na Okresný súd Trnava.

Podané odvolanie má odkladný účinok.

Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.